

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

ημερολόγιο 2010

Ανδρών Επιφανών
Πάσα Γη Τάφος

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

.....

Τιμή σ' εκείνους όπου στη ζωή των ώρισαν και φυλάγουν θερμοπύλες.

.....
(Κ.Καβάφης)

- Φωτογράφιση: Βεράνη Στέλλα, Γιαπής Άκης, Εξηντάρη Βιβή, Μιντιούρης Γιώργος, Μιντιούρης Θάνος, Μιντιούρης Πέτρος, Παπαθεοδώρου Θωμάς, Παπαθεοδώρου Στέλιος, Πουλιάκας Άλκης, Παπαδοπούλου Μαρία
 - Έφοροι Ιματιοθήκης: Μάτη Αντιγόνη, Κασαπίδου Μαίρη
- Επιλογή Κειμένων: Ελευθεριάδου Στέλλα, Παπανίκου Ελευθερία, Φιδάνη Ντίνα, Βεράνη Ελένη
 - Ηλεκτρονική Επεξεργασία: Βεράνη Ελένη, Μιντιούρης Γιώργος
 - Επιμέλεια Ημερολογίου: Ελευθεριάδου Στέλλα, Παπανίκου Ελευθερία, Βεράνη Ελένη
- Συνέφοροι: Μυτιληναίου Αγγέλα, Νυκτοπάτη Πόπη, Κοσιτζή Μαρία, Τσιρογιάννη Μαίρη, Πεταλωτή Βίκυ, Καρεκλά Ιφιγένεια

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

«Όλοι οι λαοί του δικού μας γεωγραφικού πλάτους που έγραψαν μια σελίδα στην ιστορία του πολιτισμού, ετίμησαν πάνω από κάθε άλλο επίγειο αγαθό την ελευθερία και αγωνίστηκαν σκληρά να την αποκτήσουν ή να την συντηρήσουν. Φυσικά την πολιτική ελευθερία που τη θεωρούσαν όμως (όπως άλλωστε είναι) προϋπόθεση για τις άλλες μορφές της ελευθερίας, τη νομική και την ηθική...»

Αδύνατο να φαντασθούμε τον ελεύθερο άνθρωπο χωρίς ανδρεία με το νόημα που έδινε ο Σωκράτης των Πλατωνικών διαλόγων σ' αυτή την κορυφαία για την ελληνική αντίληψη αρετή. Ανδρείος είναι όχι εκείνος που δεν λογαριάζει τον κίνδυνο, επειδή τον αγνοεί..., αλλά αυτός που και επίγνωσή έχει του κινδύνου και φοβάται, αλλά δαμάζει το φόβο του και ρίχνεται στον κίνδυνο, όταν έχει να υπερασπίσει κάτι πολυτιμότερο και απ' αυτήν ακόμα τη ζωή του, την ελευθερία.

Η υψηλοφροσύνη, η αυτοπεποίθηση, η υπερηφάνεια ήσαν (και είναι) ιδιότητες των Ανδρείων που πρόσφεραν τη ζωή τους για να κρατηθεί ελεύθερη η γη τους, η πατρίδα τους.»

Ευαγγ. Παπανούτσος

Για την έμπρακτη αυτή θυσία, προσφορά στην πατρίδα, ο Περικλής στον Επιτάφιο λόγο του τονίζει :

«...ανδρών αγαθών έργα γενομένων έργα καί δηλωσθαι τάς τιμάς...».

Έτσι ανά τους αιώνες στήθηκαν επιτύμβιες στήλες στα πεδία των μαχών (Θερμοπύλες, Μαραθώνας...) με εμπνευσμένα επιγράμματα.

Οι τέχνες (γλυπτική, ποίηση...) έμπρακτα απέδωσαν την ανάλογη αμοιβή, δηλ. τη δόξα στα παλληκάρια τα καλά, τη στιγμή του μεγαλείου τους, τότε που η γη καμάρωνε και ο ουρανός χειροκροτούσε (Διον. Σολωμός).

Πιστοί στην ανταπόδοση τιμής προς τους ανδρείους και σήμερα στήνονται ανδριάντες σε κάθε νομό και πόλη σε επίλεκτα σημεία, αν και «πνδρην επιφανών πάσα γη τάφος».

Αλλά και η ποίηση κράτησε αθάνατη τη δόξα των ηρώων όπως αποδεικνύουν τα παρακάτω αποσπάσματα.

ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ *

Τιμή σ' εκείνους όπου στη ζωή των
ώρισαν και φυλάγουν θερμοπύλες.
Ποτέ απ' το χρέος μη κινούντες
δίκαιοι και ίσοι σ' όλες των τες πράξεις.

Και περισσότερη τιμή τους πρέπει
όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν)
πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος
κι οι Μήδοι επί τέλους θα διαβούνε.

(Κ. Καβάφης)

* *Θερμοπύλες: Κορυφαίο σύμβολο αυτοθυσίας και αγώνα*

ΔΕΞΙΛΕΩΣ *

Εμέ Δεξίλεω με λεν, παιδί είμαι της Αθήνας,
πολέμησα και νίκησα κι εγώ για την πατρίδα.
Σε λίγο ο θάνατος ορμάει κι αλύπητα κι εμένα
με παίρνει από τη γήνη αυτή, με φέρνει σ' άλλον κόσμο.

Μακαρισμένο, αθάνατο, μ' ανάστησε για πάντα
Στα μαρμαρένια Ηλύσια *, στα Ηλύσια της τέχνης.

(Κ. Παλαμάς)

* *Δεξίλεως: εικονίζεται έφιππος, σε ανάγλυφη
επιτύμβια στήλη,
τη στιγμή που ετοιμάζεται να λογχίσει τον πεζό
αντίπαλό του (394 π.Χ.)*

* *Ηλύσια: μυθική χώρα όπου πεθαίνοντας, διέμεναν
κατά τις αρχαίες αντιλήψεις,
οι αρχαίοι άνδρες, ευτυχείς και αθάνατοι.*

Εις τους Φιλέλληνας

Στεφανώσατε με δάφνης δακρυπότιστα κλωνάρια
και τα ξένα παλληκάρια που πολέμησαν με πόθο
σάβανο των να γενεί της ιδέας της γαλάζιας το γαλάζιο το
πανί.....

Της πατρίδος των το χώμα θα το βρούνε κι εδώ πέρα....
Των ανδρών των υπερόχων είναι τάφος κάθε γή.

(Γ. Σουρής)

Μον' οι Μαραθωνομάχοι

Μον' οι Μαραθωνομάχοι δεν σ' εδόξασαν, πατρίδα,
δεν σ' εδόξασαν μονάχα οι τριακόσιοι του Λεωνίδα
ΕΒαστάξαν τα παιδιά σου, παλληκάρια διαλεγμένα*
πάντα σαν τα ιδρυά του δάσου, σαν τους βράχους ένα κι
ένα

(Λορ. Μαβίλης)

Το ποίημα υπονοεί κάθε άγνωστο στρατιώτη που ενώ
θυσιάστηκε για την πατρίδα η τέχνη και η ιστορία του
στέρησε την επωνυμία.

Κάθε πολιτισμένη χώρα, έχει υψώσει μνημείο τιμής στον
Άγνωστο στρατιώτη. Στις επισκέψεις αρχηγών κρατών
παρακολουθούμε να αποδίδεται τιμή, με ειδική τελετή στο
μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη.

Η μεγαλωσύνη.....

στα Έθνη δε μετριέται με το στρέμμα
με της καρδιάς το πύρωμα μετριέται
και με το αίμα.

(Κ. Παλαμάς)

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Εμμανουήλ Δ. Παπάς (1773 - 1821)

Φιλικός (αρχιταμίας της Εταιρίας) και αρχηγός των επαναστατικών δυνάμεων Χαλκιδικής και Ανατολικής Μακεδονίας το 1821, από τη Ντοβίστα. Σπούδασε στις Σέρρες, όπου και εγκαταστάθηκε μετά το γάμο του οριστικά, κάνοντας τον τραπεζίτη και τον έμπορο. Υπήρξε μέγας δωρητής και ευεργέτης της σερραϊκής Ελληνικής Κοινότητας, που τον εξέλεξε πολλές φορές δημογέροντα και επίτροπο (ταμία) του ναού των Αγίων Θεοδώρων. Μυήθηκε στη Φιλική Εταιρία μαζί με τον τότε μητροπολίτη Σερρών Χρυσάνθο (1818). Τον ίδιο χρόνο κινδυνεύοντας να δολοφονηθεί κατέφυγε στην Κωνσταντινούπολη, όπου είχε επιφανείς φίλους, όπως τον πατριάρχη Γρηγόριο τον Ε΄. Το μήνα Μάρτιο του 1821 έχοντας την εντολή της Αρχής (Υψηλάντης 8-10-1820) φορτώνει όπλα στο καΐκι του Χατζηβισβίτη και αποβιβάζεται στη Χαλκιδική (μονή Εσφιγμένου), όπου με αγωνιστές Σερραίους, Δραμινούς, Παγγαιοχωρίτες, Χαλκιδικιώτες και καλογέρους απ' το Άγιο Όρος, κήρυξε σε λίγο την επανάσταση. Ταυτόχρονα προετοίμασε και τις Σέρρες (ένοπλες συγκεντρώσεις έγιναν στο μοναστήρι του Προδρόμου, στο μετόχι της Λιόκαλης κ.α.) με συμμετοχή του Ν. Κασομούλη και μητροπολίτη Χρυσάνθου.

Μετά την καταστολή της εξέγερσης στη Χαλκιδική, φεύγει με το καΐκι του Χατζηβισβίτη για την "Υδρα, μα πεθαίνει στο ταξίδι απ' τη μεγάλη λύπη του (συμ-φόρηση). Ενταφιάστηκε στην "Υδρα με τιμές αντιστράτηγου.

Την απαράμιλλη, εμπνευσμένη και αθάνατη δράση του Παπά, που θυσίασε στον αγώνα εκτός απ' τη ζωή και όλη την κολοσσιαία περιουσία του συνέχισαν τα παιδιά του. Ο Αλέξανδρος, ο Θανάσης, ο Δημήτρης, ο Γιώργης, ο Νίκος και ο Γιάννης θυσιάστηκαν για την πατρίδα. Το άγαλμα του Εμμ. Παπά είναι έργο του Ν. Περατικού. Το προσέφεραν στην πόλη των Σερρών οι δάσκαλοι της Β΄ Εκπαιδευτικής περιφέρειας, με πρωτοβουλία του επιθεωρητού Βασιλείου Παπαστεφάνου.

(Γ. Καφταντζής, Σερραϊκή Προσωπογραφία, Έκδοση: Σερραϊκής Πολιτιστικής Εταιρίας, 1971)

Ιανουάριος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Αναστάσιος Π. Πολυζωίδης (1802 – 1873)

Δικαστής, πολιτικός, ιστορικός και λόγιος απ' το Μελένικο. Ο πατέρας του Πολυζώης Αναστασίου ήταν Σερραίος, που εγκαταστάθηκε στο Μελένικο όταν ο αδελφός του Λεόντιος έγινε μητροπολίτης Μελενίκου. "Εβγαλε τη Σχολή Σερρών, με δάσκαλο τον διαβόητο συλητή Μηνά Μινωίδη, και σπούδασε κατόπι νομικά και ιστορία στο Πανεπιστήμιο της Γοττίγγης και του Βερολίνου.

Το 1821 δέχθηκε τις σπουδές του για να πάρει μέρος στον αγώνα, κατέβηκε στην Ελλάδα και έγινε γραμματέας του Α. Μαυροκορδάτου και αργότερα του Εκτελεστικού. Ήταν ο κύριος συντάκτης του Συντάγματος της Α' Εθνικής Συνέλευσης Επιδαύρου και της περίφημης διακήρυξης της 15-1-1822.

Αργότερα η Αντιβασιλεία τον διόρισε πρόεδρο του Πρωτοδικείου Ναυπλίου, του ανέθεσε επίσης και την προεδρία του έκτακτου στρατοδικείου που καταδίκασε σε θάνατο τον Θ. Κολοκοτρώνη και άλλους σπληρχηγούς. Μολοντί εχθρός του Κολοκοτρώνη, μειοψήφισε τότε και αρνήθηκε να υπογράψει με τον Γ. Τερτσέτη την κα-ταδικαστική απόφαση. Κακοποίηθηκε γι' αυτό βάρβαρα και φυλακίστηκε. Η στά-ση του αυτή φωτίζει τον ηθικό και ακέραιο χαρακτήρα του, που έσωσε την ελληνι-κή δικαιοσύνη από ένα όνειδος. Με την ενηλικίωση του Όθωνα διορίστηκε αντιπρόεδρος του Αρείου Πάγου και σύμβουλος της Επικρατείας, βραδύτερα δε έγινε υπουργός Παιδείας και Εσωτερικών. "Ίδρυσε ταυτόχρονα τη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου και μ' έναν ιστορικό «Περί τύπον» νόμο (23.11.1837) έβαλε τις βάσεις της ελευθεροτυπίας. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του τα πέρασε μέσα σε στερήσεις, με μια μικρή σύνταξη.

(Γ. Καφταντζής, Σερραϊκή Προσωπογραφία, Έκδοση: Σερραϊκής Πολιτιστικής Εταιρίας, 1971)

Φεβρουάριος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	32	33	34	

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Δούκας Γ. Δούκας (καπετάν Ζέρβας) (1879 – 1938)

Σερραίος οπλαρχηγός του Μακεδονικού αγώνα. Γενικός αρχηγός των ανταρ-τών περιοχής Ζίχνης και Παγγαίου. Κατάγονταν από εύπορη οικογένεια. Ο πατέρας του, βιομήχανος, είχε κλωστήριο και μεγάλο κατάστημα στις Σέρρες. Από έφηβος ακόμα (1900) ήταν πράκτορας του Ελληνικού Προξενείου Σερρών.

Στις αρχές του 1905, με σώμα 20 ανδρών καλά οπλισμένο και πειθαρχημένο, αναλαμβάνει δράση στην περιοχή Σερρών (Φυλλίδα). Ήταν ένας απ' τους πιο μεγάλους αρχηγούς που ανέδειξε ο Μακε-δονικός αγώνας. Μυαλωμένος, τολμηρός, γρήγορος, πιστός στους συνεργάτες του. Η ευστροφία, ψυχραιμία, εντιμότητα, ήταν συνταιριασμένες ιδανικά με το αρρενω-πό του ύφος και το επιβλητικό παρά-στημα. Δεν εκτράπηκε ποτέ σε πράξεις απάνθρω-πες, ανήθικες ή άσκοπες, σεβάστηκε τους άοπλους και ανεύθυνους, προστάτευσε τους συνεργάτες του (είχε τις λιγότερες απώλειες, στάθηκε γενικά ένας τέλειος Έλληνας ιππότης, που προτιμούσε την ειρηνική προπαγάνδα απ' τον πειθαναγκασμό των όπλων. Γι' αυτό και οι Σερραίοι, όταν μπήκε επίσημα με όλο το Σώμα και τους υπαρχηγούς του Μάρτζιο και Μπουλασίκη στην πόλη (ανακήρυξη Συντάγματος) έβαλαν να τον στεφανώσει με χρυσό στεφάνι ή μητέρα του, δώρο της Ελληνικής Κοινότητας Σερρών.

Το 1936 βγήκε βουλευτής Σερρών (κόμμα Ι. Μεταξά). Αργότερα πήγε στο Παρίσι, όπου πέθανε.

(Γ. Καφταντζής, Σερραϊκή Προσωπογραφία, Έκδοση: Σερραϊκής Πολιτιστικής Εταιρίας, 1971)

Μάρτιος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Μητρούσης Γ. Γκογκοδάκης (καπετάν Μητρούσης) (1882 - 1907)

Οπλαρχηγός απ' το Απάνω Χομόντος των Σερρών. Ήταν φιλήσυχος γεωργός και παλαιστής στα πανηγύρια των χωριών. Μυήθηκε από νωρίς στην πολιτική οργάνωση του Μακεδονικού αγώνα και έγινε πράκτορας της στο χωριό του. Γι' αυτό οι Βούλγαροι αποπειράθηκαν πολλές φορές να τον δολοφονήσουν, κάποτε μάλιστα τον τραυμάτισαν ελαφρά (12-7-1906). Μια νύχτα τέλος, με τη βοήθεια ενός θείου του μπήκαν κρυφά στο σπίτι του, μη βρίσκοντας όμως τον ίδιο, σκότωσαν τη γυναίκα του Μαρία και έκαψαν το σπίτι (1-9-1906). "Υστερα απ' αυτό εντάσσεται στο Σώμα του καπεταν Γιαγκλί.

Οργάνωσε δική του ομάδα με το λοχία Θόδωρο Τουρλεντέ (υπαρχηγός), φοιτητή νομικής απ' τα Περιβόλια Αρκαδίας, το Νίκο Παναγιώτου, καπνεργάτη απ' το Αγρίνιο, τον εξάδελφό του Γιοβάννη Ούρδα και τον ανηψιό του Μιχάλη Ουζούνη ξανάρχισε τη δράση του, που έμελλε να τελειώσει σε λίγο τόσο τραγικά. Στις 14-7-1907 κυκλώνεται η ομάδα του προδομένη, στο σπίτι του ιερέα Παπαθανάση (απ' τα Στεφανινά) πλάι στην εκκλησία της Αγίας Ευαγγελίστριας Σερρών. Στην άνιση πεντάωρη μάχη πήραν μέρος όλη η φρουρά της πόλης με δυο ορειβατικά κανόνια και 500 περίπου άτακτοι. Σκοτώθηκαν 35 Τούρκοι, ένας αξιωματικός, ένας αστυνομός και ο διοικητής Αστυνομίας, που τον σκότωσε ο Μητρούσης με τέχνασμα (προσποιήθηκε πως θέλει να παραδοθεί).

Απ' τους πέντε ήρωες, ο Τουρλεντέ σκοτώθηκε στο καμπαριό και πέφτοντας από ψηλά κάηκε. Ο Μητρούσης κι ο Μιχάλης, πολεμώντας στο σχολείο, αυτοκτόνησαν με την τελευταία σφαίρα τους. Ο Ούρδας (τραυματισμένος) και ο Παναγιώτου πιάστηκαν.

(Γ. Καφταντζής, Σερραϊκή Προσωπογραφία, Έκδοση: Σερραϊκής Πολιτιστικής Εταιρίας, 1971)

Απρίλιος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Αθανάσιος Χατζηπανταζής (1879 – 1906)

Ο Αθανάσιος Χατζηπανταζής υπήρξε Οπλαρχηγός Μακεδονομάχος από την Σκοτούσα Σερρών. Ήταν το φόβητρο των Βουλγάρων Κομιτατζήδων στην περιοχή. Επελέγη από το Ελληνικό προξενείο, που λειτουργούσε την εποχή του Ένοπλου Μακεδονικού Αγώνα 1903-1908 δίπλα στον Μητροπολιτικό ναό των Αγίων Θεοδώρων, με ένα πρωτοπαλικάρο του (Τάκη Μπαξεβάνη) για την εξόντωση ενός Βούλγαρου πράκτορα ονόματι Νίκωφ, βιβλιοπώλη. Αυτός κατέδιδε στις Τουρκικές αρχές τις κινήσεις των Συνδέσμων Μακεδονομάχων με το προξενείο.

Είχαν προηγηθεί δύο αποτυχημένες απόπειρες εξόντωσης του Νίκωφ, μέχρι που ανέλαβαν οι εύσωμοι Χατζηπανταζής - Μπαξεβάνης να καιροφυλακτούν. Οπότε ένα πρωινό ρίχτηκαν με μαχαίρια και τον αποτελείωσαν μαζί με τον σωματοφύλακά του. Πλην όμως κατά τη συμπλοκή (εκ λάθους) τραυματίστηκε ο Χατζηπανταζής στην κοιλιακή χώρα και παρά τις προσπάθειες των γιατρών πέθανε στις 2-9-1906 σε ηλικία 27 χρόνων. Ο θάνατός του τηρήθηκε μυστικός για δύο χρόνια για να μην καμφθεί το ηθικό των Αγωνιστών Μακεδονομάχων και των κατοίκων.

Η πόλη των Σερρών τον τίμησε με την οδό Αθαν. Χατζηπανταζή προ των Αγίων Θεοδώρων, όπου και τραυματίστηκε. Η δε γενέτειρά του Σκοτούσα ύψωσε ανδριάντα στην πλατεία, προς τιμήν του.

(Π. Πέννας, Ιστορία των Σερρών από της αλώσεως υπό των Τούρκων μέχρι της απελευθερώσεώς των υπό των Ελλήνων (1383-1913), 1966, Πληροφορίες από τους απογόνους του Αθ, Χατζηπανταζή)

Μάιος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Παπα - Πασχάλης Α. Τσιάγκας (καπετάν Ανδρούτσος 1873 -1907)

Γεννήθηκε στη Σακάφτσα (Λειβαδοχώρι) των Σερρών. Διακρινόταν για τα πατριωτικά αισθήματα και το θάρρος που υπεράσπιζε με ειρηνικά μέσα το χωριό του απ' τις τουρκικές και σλάβικες επιβουλές. Επόμενο ήταν το Βουλ-γάρικο κομιτάτο να αποφασίσει την εξόντωσή του. Στις 15-9-1905 μια ολόκληρη συμμορία μπήκε στο χωριό του με σκοπό να τον δολοφονήσει. Διαφεύγει και ειδοποιεί τον τουρκικό στρατό στο Όρλιακο, που φτάνοντας έγκαιρα εξοντώνει όλους τους κομιτατζήδες.

"Υστερα απ' αυτό μένει στις Σέρρες και διορίζεται ιερέας στην εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονα. Οι Βούλγαροι για να τον εκδικηθούν σκοτώνουν τους γονείς του και καίνε την περιουσία του. Τότε οργανώνει ένοπλη ομάδα.

Δυστυχώς η δράση του είχε τέλος σύντομο και τραγικό. Στις 24--2-1907 προδόθηκε στους Τούρκους, που κυκλώνουν την ομάδα του στη Νικοσλάβη. Τρεις ώρες από σπίτι σε σπίτι, αυτός και τα έξη παλικάρια του, μάχονται ηρωικά με εκατοντάδες λυσσασμένους στρατιώτες. Όταν όμως τρεις απ' τους συντρόφους του, έπεσαν νεκροί, διατάζει τους άλλους τρεις να σωθούν φεύγοντας και απομένει μόνος, θυσιάζοντας τη ζωή του για να υποστηρίξει τη φυγή τους. Έτσι πολεμάει γενναία ως την τελευταία σφαίρα του. Τον βρίσκουν τέλος άοπλο και πληγωμένο οι εχθροί, πέφτουν αλαλάζοντας απάνω του και τον αποτελειώνουν με πέτρες, με πιστόλια, με τσεκούρια, με μαχαίρια.

Ο Παπα-Πασχάλης ήταν ο πρώτος ορθόδοξος ιερέας που έπεσε με το αξίωμα του αρχηγού αντάρτικης ομάδας στο Μακεδονικό αγώνα.

(Γ. Καφταντζής, Σερραϊκή Προσωπογραφία, Έκδοση: Σερραϊκής Πολιτιστικής Εταιρίας, 1971)

Ιούνιος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Λεωνίδας Π. Παπαπαύλου (1866 - 1913)

Ο Λεωνίδας Παπαπαύλου γεννήθηκε στη Σιάτιστα το 1866. Τα πρώτα γράμματα τα διδάχθηκε στην γενέτειρά του Σιάτιστα. Στη συνέχεια τελείωσε το ελληνικό γυμνάσιο στο Μοναστήρι. Με υποτροφία του κληροδοτήματος του Σιατιστέως καθηγητού της ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών Θεοδώρου Μανούση, σπούδασε στην Αθήνα Φιλολογία και συνέχισε σπουδές στα Παιδαγωγικά στη Λειψία. Υπηρέτησε στο Μοναστήρι ως δάσκαλος, ως φιλόλογος στη Λάρνακα και για δύο χρόνια διηύθυνε το Παγκύπριο Γυμνάσιο στη Λευκωσία της Κύπρου. Επίσης για έξι χρόνια υπηρέτησε ως γυμνασιάρχης στην πόλη των Σερρών.

Ως εκπαιδευτικός φρόντισε να μεταλαμπαδεύσει τα ιδανικά-θρησκεία και πατρίδα-στη νεολαία. Όμως διακρίθηκε ιδιαίτερα και ως φλογερός πατριώτης. Στο Μοναστήρι ήταν η ψυχή της άμυνας και οργάνωσης εναντίον των Βουλγάρων. Κατά τον Μακεδονικό Αγώνα με τις βαρυσήμαντες διαλέξεις του και τα ταξίδια του σε κωμοπόλεις και χωριά της Μακεδονίας, με την επιβλητική φυσιογνωμία του, ενθουσίαζε τα πλήθη και ενέπνεε πατριωτισμό.

Μα και στις Σέρρες συνέχισε την εθνική του δράση, αν και γνώριζε καλά τον κίνδυνο που διέτρεχε από τους Βουλγάρους. Πολλές φορές κατέβηκε στην Αθήνα επικεφαλής αντιπροσωπείας και παρουσιάστηκε στον τότε διάδοχο Κωνσταντίνο. Του εξέθεσε τους κινδύνους που διέτρεχε η Μακεδονία από τους Βουλγάρους, οι οποίοι ενοχλήθηκαν πολύ από τις δραστηριότητές του και του έστησαν ενέδρα.

Τον κατακρεούργησαν στο Λιβούνιο με άλλους προκρίτους το 1913.

(Ομιλία της κ. Σουζάννας Παπαναούμ - Σιάπαντα, στις Σέρρες, όταν ο Σύλλογος Σιατιστέων Θεσσαλονίκης στεφάνωσε την προτομή του Λεωνίδα Παπαπαύλου)

Ιούλιος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Χρυσόστομος Σμύρνης (Καθαφάτης), Μητροπολίτης Σμύρνης (1867 - 1922)

Γεννήθηκε στην Τριγλία Βιθυνίας και σπούδασε στη θεολογική Σχολή της Χάλκης. Το 1902 χειροτονήθηκε μητροπολίτης Δράμας και ανέπτυξε εκτός από εκκλησιαστική και εθνική δράση, αναλαμβάνοντας προσωπικά τη διεύθυνση του αγώνα εναντίον των Βουλγάρων. Ίδρυσε επίσης ναούς, σχολεία, νοσοκομείο και άλλα κοινωφελή ιδρύματα.

Η δράση του αυτή ανησύχησε την Τουρκική διοίκηση που πέτυχε την ανάκλησή του και τη μετάθεση στη Μητρόπολη Σμύρνης. Στη νέα του θέση αφιερώθηκε με ζήλο στο εκκλησιαστικό και εθνικό του έργο.

Όταν άρχισε η δράση των Νεότουρκων (1914) ο Χρυσόστομος πρωτοστάτησε στην περίθαλψη των χιλιάδων προσφύγων που κατέφυγαν στη Σμύρνη και κατήγγειλε στην Ευρώπη τις τουρκικές θηριωδίες. Επίσης πρωτοστάτησε στη σύσταση της «Επιτροπής Παμμικρασιατικής Άμυνας» το 1922.

Μετά την κατάρρευση του μετώπου και την αναχώρηση των Ελληνικών αρχών από τη Σμύρνη, αρνήθηκε να ακολουθήσει τον καθολικό αρχιεπίσκοπο της πόλης και παρέμεινε εμπυκλώνοντας τους Χριστιανούς.

Στις 27 Αυγούστου 1922 οδηγήθηκε μαζί με δύο δημογέροντες μπροστά το στρατηγό Νουρεδίν πασά, που τον παρέδωσε στον εξαγριωμένο όχλο. Ο Χρυσόστομος σύρθηκε στους δρόμους της πόλης, ώσπου τελικά κατακρεουργήθηκε από το πλήθος.

(Εγκυκλοπαίδεια: Επιστήμη και Ζωή)

Αύγουστος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Δημήτριος Μ. Μισυρλής (1884 – 1952)

Σερραίος εκπαιδευτικός. Πτυχιούχος της φιλοσοφικής σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Μετά την αποφοίτηση του απ' το Γυμνάσιο Σερρών (1901) διορίστηκε δάσκαλος στο Σιδηρόκαστρο (1902-1904) και αμέσως ύστερα γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο. Φοιτητής ακόμα, παίρνει μέρος στο Μακεδονικό αγώνα, τον φυλακίζουν στη Θεσσαλονίκη. Με την επέμβαση του Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης απολύεται και συνεχίζει τις σπουδές του.

Το 1909, μόλις τελειώνει το Πανεπιστήμιο, προσλαμβάνεται καθηγητής στο Η-μιγυμνάσιο Κάτω Τζουμαγιάς (Ηράκλειας) και το άλλο έτος στο Γυμνάσιο Σερρών, όπου δίδαξε μέχρι το 1920.

Προάγεται σε γυμνασιάρχη και φθάνει μέχρι το βαθμό του Γενικού επιθεωρητή μέσης εκπαίδευσης Δυτικής και Κεντρικής Μακεδονίας, ενώ υπήρξε και ένας απ' τους ιδρυτές της Εταιρίας Μακεδονικών Σπουδών Θεσσαλονίκης.

Στις 5-7-1941 μαζί με άλλους εκπαιδευτικούς φυλακίζεται απ' τους Γερμανούς για είκοσι μέρες στο Επταπύργιο Θεσσαλονίκης, γιατί αντιδρούσε στην ίδρυση βουλγαρικού σχολείου στη Θεσσαλονίκη

Το 1945 (23 Μαρτίου) τοποθετείται στην Αθήνα μέλος του Ανώτατου εκπαιδευτικού συμβουλίου και φεύγει απ' την αγαπημένη του Μακεδονία. Δε θα την ξαναδεί ποτέ πια. Κληροδότησε την πλούσια βιβλιοθήκη του στο Δήμο Σερρών (1969).

(Γ. Καφταντζής, Σερραϊκή Προσωπογραφία, Έκδοση: Σερραϊκής Πολιτιστικής Εταιρίας, 1971)

Σεπτέμβριος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Η διάβαση του Ρούπελ (από Βυζ. Όρο Ρουπέλιον - Κλειδί) είναι μια στενή λωρίδα γης, μήκους 11 χλμ. δια μέσου των ορεινών όγκων Μπέλες- Άγκιστρο. Η στενωπός αποτελεί την πιο σύντομη οδό από Σόφια προς Μακεδονία και κλασικό δρόμο εισβολής από Βουλγαρία. Η πρώτη προσπάθεια οχύρωσης της ελληνοβουλγαρικής μεθορίου έγινε το 1913-14 με εισήγηση του Ι. Μεταξά (αντισυντ/ρχη τότε) για τη δημιουργία οχυρωματικής γραμμής «Γραμμή Μεταξά». Στα 9 οχυρά ήταν και το Ρούπελ.

Το Ρούπελ ήταν ένα συγκρότημα έργων με 123 σκέπαστρα 1849 τ.μ. με υπόγειους χώρους 4251 τ.μ. Το σύνολο φρουράς ήταν 1397 άνδρες.

Τα οχυρά βελτιώθηκαν το 1933-41. Υπήρχε αυτάρκεια σε πυρομαχικά και τρόφιμα για 10 μέρες. Σκοπός των οχυρών δεν ήταν μόνο αμυντικός, αλλά και ορμητήριο επιθετικής πρωτοβουλίας σύμφωνα με απόφαση του Αλεξ. Παπάγου αρχηγού Γ.Ε.Σ. 1936.

Αυτό όμως που ύψωσε προς τη δόξα το Ρούπελ, ήταν η Γερμανική επίθεση από 6-9 Απριλίου 1941. Οι άνδρες αντιστάθηκαν παρά τον άνισο αγώνα. Το επίσημο κράτος όμως είχε συνθηκολογήσει με τους κατακτητές και το οχυρό έπρεπε να παραδοθεί. Κατά την παράδοση (10-4-1941) είχε παραταχθεί το γερμανικό τάγμα και υψώθηκε η γερμανική σημαία μετά την αναχώρηση της ελληνικής φρουράς, προς ένδειξη τιμής των αγωνιστών.

«Ο εντεταλμένος Γερμανός αξιωματούχος συγχάρηκε τον διοικητή Ταγμ. Γ. Δουράτσο, διαβιβάζοντας τα συγχαρητήρια και το θαυμασμό των ανωτέρων του. Τόνισε μάλιστα ότι για τους Γερμανούς αποτελούσε τιμή και υπερηφάνεια ότι είχαν ως αντίπαλο έναν τόσο ηρωικό στρατό».

(Εκθ. Γερ. Πλευράκης - Αντισυνταγματάρχης)

Οι Ελληνικές απώλειες ανήλθαν στους 119 νεκρούς και αρκετούς αβοήθητους.

Προς τιμήν αυτού του αγώνος υψώθηκε το μνημείο πεσόντων στο Ρούπελ.

Οκτώβριος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

ΛΥΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Το ολοκαύτωμα των Κερδυηίων (Παρασκευή 17 Οκτωβρίου 1941)

229 Κερδυλιώτες εκτελέστηκαν από το ναζιστικό καθεστώς προκειμένου να στείλει μηνύματα σε κάθε προσπάθεια αμφισβήτησής του...

Για τους Κερδυλιώτες και τις Κερδυλιώτισσες, αυτή η μέρα είναι ανάθεμα στη λήθη.

Αυτή η μέρα είναι μια κηδεία, η οποία ποτέ δεν έγινε.

Αυτή η μέρα είναι ένα μνημόσυνο στους παππούδες, τους πατεράδες, τους γιους.

Τους γιους που δεν πρόλαβαν τη ζωή.

Τους πατεράδες που δεν πρόλαβαν να δουν την προκοπή των παιδιών τους.

Τους παππούδες που ένιωσαν τον τριπλό θάνατο. Των γιων, των εγγονών, τον δικό τους.

Το δικό τους θάνατο που τους λύτρωσε από το μαρτύριο της ολικής απουσίας.

Όλοι αυτοί ένα μόνο βίωσαν.

Τον παραλογισμό του μεγαλοϊδεατισμού.

(Από το λόγο του Δημάρχου Αμφίπολης κ.Πέτρου Πετρίδη 17-10-2009)

Νοέμβριος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κύριακή
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Συμεωνίδης Στέλιος (1933-1974)

Ο Συμεωνίδης Στέλιος γεννήθηκε στις Σέρρες στις 2 Φεβρουαρίου 1933. Φοίτησε και αποφοίτησε από το γυμνάσιο Σερρών. Αργότερα παρουσιάστηκε την 15η Δεκεμβρίου του 1952 στην Ε.Κ.Ε.Χ. (Εκπαιδευτικό Κέντρο Εφέδρων Αξιωματικών) κατόπιν εξετάσεων, όπου έπειτα από ένα χρόνο και έξι μήνες την 12η Ιουνίου του 1954 αποφοίτησε με τον βαθμό του Ανθυποσημηναγού. Η σειρά του Σ.Συμεωνίδη ήταν η 10η του Ε.Κ.Ε.Χ. .

Υπηρέτησε σε πολλές μάχιμες μονάδες πετώντας πολλούς τύπους αεροσκαφών (καταδιωκτικών και μεταγωγικών). Το τελευταίο του ταξίδι ως κυβερνήτης πραγματοποιήθηκε στις 22 Ιουλίου του 1974 καθώς το αεροσκάφος του χτυπήθηκε και καταρρίφθηκε στο λόφο της Μακεδονίτισσας 3 μίλια από το αεροδρόμιο της Λευκωσίας. Η αποστολή αυτή λεγόταν "ΝΙΚΗ" και το αεροπλάνο με την κωδική ονομασία "ΝΙΚΗ 4" .

(Τα στοιχεία προέρχονται από την οικογένεια του Σ. Συμεωνίδη)

**{Ως "τυχεροί στην θυσία" αναδείχθηκαν δύο χειριστές από το τμήμα ΕΚΕΧ , οι Αντισμήναρχοι Β.Παναγόπουλος (20ης ΣΑ/Ε.Κ.Ε.Χ.) και Σ.Συμεωνίδης (10ης ΣΑ/Ε.Κ.Ε.Χ.), όταν το αεροσκάφος τους χτυπήθηκε από πυρά εδάφους κατά τη φάση της προσγείωσης και κατέπεσε παρασύροντας στο θάνατο χειριστές, πλήρωμα και επιβαίνοντες στρατιώτες.}
Απόσπασμα από το βιβλίο ΣΧΟΛΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ - ΤΜΗΜΑ ΕΚΕΧ**

Δεκέμβριος 2010

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Κυριακή
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		